

flikten løses, i stedet for som nu, hvor arbejdsgiverne bare har overladt det til Folketinget.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Nu har vi efterhånden nogle gange fra hr. Frank Aaens side hørt det spørgsmål, om der kan påvises ét eneste eksempel på et menneske, der har lidt skade osv. Jeg synes, det er et utidigt spørgsmål, for det er da ikke sikkert, at man har det, men der er en hel masse mennesker – uanset om det så kun er det halve antal af det, vi har hørt, som hr. Frank Aaen mener – der får nogle undersøgelser og operationer osv. Det er helt klart.

Når der er nogle tusinde mennesker, der får udsat f.eks. en kræftundersøgelse, som de måske i forvejen er kommet for sent til – det er jo ret almindeligt, at man først på et for sent tidspunkt opdager, at det er nødvendigt med en undersøgelse – og den undersøgelse så udsættes yderligere 2-3 uger, eller hvor længe det nu er, hvilket igen udsætter det indgreb, som efterfølgende skal ske, er det da helt klart – det behøver man ikke gætte på – at det kan være livsforkortende for nogle mennesker. Det er ikke sikkert, det vil medføre dødsfald her og nu, men det kan da sagtens være livsforkortende.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Ja, men så må hr. Ole M. Nielsen også forholde sig til det andet, jeg siger, nemlig at når der blev en konflikt, der blev fastlåst, så er det, fordi arbejdsgiverne vidste, at herinde var der et flertal, der ønskede at tage deres parti. Derfor kom der ikke nogen forhandlinger i gang. Og hr. Ole M. Nielsen må også forholde sig til, at når man griber ind og oven i de dårlige lønninger for sygeplejerskerne så også siger til dem, at de ikke har lov til selv at forhandle sig frem til deres løn- og arbejdsvilkår, at de skal arbejde efter dekret, så vil det på lang sigt være meget dårligt for udviklingen i det danske sundhedsvæsen. Og det vil forstærke den flugt af sygeplejersker væk fra området, som vi også så efter sidste indgreb og dermed faktisk være med til at forøge ventelisterne.

Så det, man gør nu, hvor man siger, det er af hensyn til ventelisterne, gør i virkeligheden problemerne endnu værre.

Thorkild B. Fransaard (FP):

I et frit samfund som det danske skal vi være glade ved, at vi har den frie forhandlingsret. Det er noget, som Fremskridtspartiet bakker hundrede procent op. Det skal være sådan, at der er en fri forhandlingsret imellem arbejdsgiver og arbejdstager, hvad enten det gælder det private arbejdsmarked eller det offentlige. Men når parterne har forhandlet så lang tid, som man nu kan gøre, når man har forsøgt at komme igennem og få det løst via forligsmanden, men til sidst er kørt fast, ja, så er det også efter vores mening lige så sikkert, at så bliver det nødvendigt for enhver af siderne og regeringen at se på situationen: Hvornår er sådan en konflikt samfundsskadelig? Det kan gælde, både når konflikten er fra arbejdstagers side og fra arbejdsgivers side.

I det tilfælde her er Fremskridtspartiet enig i det forslag, der ligger fra regeringen. Det er nødvendigt at gribe ind. Med hensyn til de tal, vi har set indtil nu – vi kan læse dem i arbejdsministerens skriftlige fremlæggelse – har der været tale om, at siden konflikten startede, er der aflyst 6.000 planlagte operationer, 28.000 forundersøgelser er blevet aflyst. Og det sidste, jeg lige har fået her fra Ritzaus – jeg fik det her ned – er en udtalelse fra sundhedsministeren. Jeg går selvfølgelig ud fra, at det er rigtigt. Det er nemlig, at hvis konflikten får lov at køre 1 uge mere, så bliver der tale om 15.000 aflyste operationer og 70.000 udskudte forundersøgelser. De tal er nok til, at Fremskridtspartiet vil være med til at tage ansvaret for, at vi griber ind i den her konflikt.

Det er altid kedeligt at skulle gribe ind i en arbejdskonflikt inden for et eller andet område, men enhver af siderne, regeringen, ja, også alle medlemmer af Folketinget, må jo vælge imellem det ene og det andet, hvad der er rigtigt. For Fremskridtspartiets vedkommende vejer det meget tungt, at det er så mange syge mennesker, det går ud over, hvis konflikten får lov at fortsætte. Så derfor har vi valgt at tage ansvar for at stoppe konflikten. Selv om vi godt ved, at der er et flertal herinde for at stoppe konflikten, så var det selvfølgelig nemmest for et lille parti som Fremskridtspartiet at springe over, hvor gærdet er lavest, og ikke tage ansvaret på vores skuldre, men det vil vi ikke, fordi vi mener, det er det rigtige, regeringen gør i det her tilfælde, og så vil vi bakke det op.

Det har været nævnt under debatten, at der var mulighed for på sigt, at de mennesker, der